

Andreja in Brane po severu Španije

Za glavni dopust v letu sva si za cilj izbrala Portugalsko in Španijo. 3 tedne ob obali Portugalske in Španije. Velik zalogaj. Ker AD nimava, ga najameva, zato je tudi sprejemanje dogodkov malce drugačno kot pri vas, ki ga imate na dvorišču. AD sva najela pri ADRIJI, novega, samo eno leto starega z 38000km in kakor piha veter delujočim hladilnikom.

Planiranje potovanja je bilo od januarja naprej. Datum je določen z najemom avtodoma. In to je bil račun brez krčmarja, oz. kot bi rekel moj direktor: Račun brez železnika.

Tako odhod 1 teden kasneje, z močno shujšanim programom. Seveda na račun ogledov, saj tja moraš priti tako ali drugače!

1. Dan – Hrastnik – Italija - 487km

Ko sva prevzela AD sem gledal porabo. Kazalec se nikakor ni hotel odlepiti od zgornje črtice. Prvič sem opazil šele na AC in z veseljem tankal »do roba« še v Sloveniji. Do spanja v IT nobenih posebnosti. Le kako preživijo Italijani s takimi cenami bencina, avtomobili in hitrostmi na AC? Zgleda da že, saj jih je bilo ko Pozno zvečer prideva na destinacijo spanja, ki jo pozna še iz potepanja po Franciji. Pri športnem parku.

Mnogo se je spremenila, tako da gre iz najinega seznama POI. Že od daleč sem videl prižgane žaromete in potem še poslušal nabijanje tenisa do polnoči. Zaradi poznega prihoda nisem imel pregleda pa zapeljem po največjih luknjah na parking. Žrtev »old china« za solato. Ma saj ne bi omenil ampak letos je nasankala tudi solata. Pregledam še tokratno »komandno polje« informacij o vodi, akumulatorju in itd.

2. Dan – Italija – Francija - 550km.

Zjutraj je bil parking prazen polnočnih športnikov, bila pa je še oprema funky town-a – ringlšpil, zabavišče in ostalo. Tudi oni imajo AD. Take kot šlepar velike in gor namesto kontejnerjev, bivalni del. Vse skupaj je vsaj 1,2 m dvignjeno in do tja vodijo stopnice z rostfrej ograjo. Več ograje kot pri naju doma.

Do Francije nič posebnega. V Nici greva v »najn« E.Leclerc. Po bencin-1.204€, pa sprejemljivo hrano. Na cilju – 43.62868, 5.15368 - je pravilna oblika ☺ – prostor počasi postaja tak »za stalno«. Eni imajo pač tam, za stalno parkiran AD. Turistov 3X– GB, E, SLO. Ostali so domačini (3x). Spanje mirno, nič posebnega, majhna vasica. Torej brezplačno, voda in odtok.

3.Dan – Francija – Španija Meja – 687km

Izračun je pokazal, da če grem po navadnih poteh se vleče 12h. Da ne pozabim postankov. V enem dnevu ne prideš skozi, pa še ob teden dni potovanja sva.

Na AC – non stop - pa se pričnejo dogajati »čudeži«. Pri plačevanju z gotovino, z bankovcem za 50€, dobim nazaj samo kovance za 2 € in ostalo kovino. Račun je med 20€ in 32€. Ta mali tošelček je takoj poln. Prav tako imam težave z odpiranjem vrat in pobiranjem tiste kovine iz spodnjega predala. In nisem edini, saj se ponekod na tleh najde tudi kakšen tuj kovanček

Pri Toulouse-ju si izmisliha nešteto izgovorov, da kosiva zunaj. Izbereva Buffalo Grill, preizkušeno varianto govedine, bizona in žara. Vsak dobi 4 vrst mesa, po 3 priloge(zelenjava, krompir, omake) pijača, se najeva, 32€. BP. Če grem še kdaj, spremenim izbiro. Samo rebrca!

Cilj je malo obmejno mestece takoj za mejo, v Španiji - 43.34349, 1.75981 - ki nama omogoči mirno spanje. V času prihoda 6 AD. Brezplačno po 19:30h, brez vsega. Kraj je tipičen primer obmejnega kraja, ki živi samo zaradi razlike in ponudbe na drugi strani meje. Ponoči naju prvič zalije dež. Ta naju je »prak« celo pot. Jutri se začne prav dopust.

Od Hrastnika do tu:
1724km, 200€ v bencinu, 199,9€ za cestnino.

4.Dan - Španija Meja - Park Naturaleza Cabárceno – 283km

Začne se dopust. Jutranji sprehod ne najde kruha, nadem pa ogrooomno trgovin s tobakom in alkoholom. Na parkirišču je zjutraj 24 AD. Nihče me ni zmotil med mojim spanjem. Narediva en počasen cruse skozi kraj in do San Sebastian-a. Prelepo mestece.

Ozka cesta naju je v gosti megli in deževju pripeljala na planinski vrh(!) ki je načičkan z antenami in nad(!) oblaki in meglo. Srečevala sva tako ekipe kolesarjev in pohodnike v Compostelo. Nekje sva zasledila, da je do Compostele samo še 787km!

Nenadoma se naredi prostor in v miru parkiram da pridem k sebi. Prometni znak omejuje: prepoveduje pot AD, prikoličarjem, tistim z več kot 3,5t, več kot 6,5 m dolžine, hitrost večja od 40km/h. Kaj nama sploh še preostane?

Ko je vsega trpljenja in strahu konec si privoščiva zajtrk s včerajšnjim kruhom. Držal sem besedo in nikoli več po lokalnih cestah – naslednje 2 dni.

Obala je izredno skalnata in strma, tako da so mesteca ob večjih zalivih s prekrasno plažo iz mivke.

Korajžo prvič zbereva v kraju Getarija. Prava vasica z glavno dejavnostjo ribolov. Ni drugega kot parkirati pri ribji barki z mrežami. Oblačno, toplo, soparno.

Pravkar se je pričel dan in turistične stojnice se počasi polnijo z lokalno domačo ponudbo. Odpirajo se lokalčki s polnimi pulti pravkar narejenih tapas-ov, pekarnice iz katerih prihajajo najlepše dišave, pripravljajo se žari pred vhodi restavracij, dostavlja se nočni ulov rib... Ja saj je ura 10:00 preč. Z glavne ceste/ulice skozi ulice visokih hiš, kjer na balkonih sušijo celotno garderobo, prispemo do пристanišča, kjer kraljuje »vozni« park. Barke, čolni, barkače v nešteto barv in velikosti. Dovolj bo.

Še nekaj opazim. To sem ugotovili šele na koncu potovanja. Napisi in razlaga mestne arhitekture – v angleščini. Ja res skrbijo za svoj jezik. In ko sem nekoč začel pogovor z besedami: Ne znam govoriti Špansko, mi starejši gospod odgovori: Potem govorite Katalanščino! (upam da sem prav napisal).

Naslednja postaja – bila je na poti – Guernica. Po svetu bolj znana zaradi likovne upodobitve Pabla Picaso-ja, kot pa zaradi bombardirnja.

Po zavitih, skrivnostnih poteh le prispemo do današnjega vrhunca - San Juan de Gaztelugatxe, parkirišče - 43.43936 -2.78342 brezplačno. Na parkingu, stran od ceste možno brezplačno spanje.

Že pri prvem planiranju se mi je pokazala ta lokacija. Gre za cerkvico na koncu rta, do katere vodi impozantno stopnišče.. Več kot 230 (?) tako pravijo. Če v Google odtipkate naj stopnice, boste vedno med prvih 10 dobili tudi to stopnišče. Kraj je cca 30km od Bilbao-a in tako primeren za obisk zdele. Tu nikoli ne boste sami.

V prvem delu, kjer se spustimo do morja, je to blatna steza. Primerno obuvale, lahko pa kaj takega, kot prikazuje ena od slik. Sledi most in potem stopnišče, ki pa ne zahteva (!) večjega napora. Skupaj 30 min navzdol. Zanimivo. Težje je po stezi do mostu. Prekrasna pokrajina, geologija in stopnišče.

In pojdite kmalu, saj Kitajci lahko naredijo še kakšne večje štenge!

Na cilju 43.35820 -3.81900 pravi PZA. Kljub zanemarjenosti je voda in odtok. Kar nekaj sprehajalcev je bilo, v vasi, skozi katero moraš iti po ozki zaviti ulici, pa veliko družine. Nekje pri enem lepem parku. Midva greva kar po sredini.

Tu je bilo 2:0 za solato. Celo pot sem namreč vohal kis. Seveda, ko se ves zlije ven pa v akcijo. Še dobro, da je bil v svoji posodi. Njegov naslednik pa ni bil po najinemu okusu. To, da je definicija kampiranja razpeti tendo, dati stole in mkizo ven sem se že naučil. In eni Francozi z AD – ko kavbojci vozove - zaprejo mize in stole in naredijo večerjo v timu. Spiva mirno, brez posebnosti, vse brezplačno.

5.Dan - Park Naturaleza Cabárceno – Gijon 200km

Zjutraj urediva vodo. Takrat opazim, do so ta odtok za odpadno vodo naredili eni iz vrtca. Z lopatkami in rokami. Odrasla oseba tak šlamperaja ne bi naredila.

Takoj, na vse zgodaj, se udarita »virtualna resničnost« - Garmin in »realna resničnost« - novogradnje cest. Ma ga ni potopisa, da ne bi opisali, doživeli, prekleli, občudovali... navigacijo GARMINA. Torej fight velikanov. Zmaga realnost. Ceta je pač tam, GRIMIN je pa kazal pot po luftu.

Prispeva do jame Altamira. V nedeljo je odprta samo dopoldne. Ob 9:25 se ustaviva pred varnostnikom, kasneje ugotovim da je vratar in na varni razdalji od njega pričneva vstopno kolono na parkirni prostor. Parkirava z »šavno« krepko po zraku nad previs parkinga. Se urediva – jakno, pohodne čevlje, spomnite se Postojnske jame – do blagajne. Še WC, saj v jami ne bo nič.

Blagajna odgovarja samo špansko. Pa se le zmenimo, dobiva karte, ki označujejo skupino in uro. Seveda kar naprej ponavlja, da je to replika. Ja pa mi kapne, da jakna ni potrebna, niti šuhi ne! Koliko je za plačat? Nič! Zastonj parking in vstopnina za tako stvar?

Postavimo se v vrsto. Usojeno mi je, da se vedno nekdo uspešno prerine pred menoj v vrsti in postane prvi. Tudi tokrat ni bilo nič drugače. Pravi Amerikanci, preko vrste notri.

Vsaka skupina si najprej ogleda film, kaj in kako o jami. Imam tehnično izobrazbo. Zato je del, kako so naredili to jamo – repliko – še najbolj zanimiv. Danes bi temu rekli in naredili z Reverse engineering-om + 3D printanjem.

Z laserjem poskenirajo površino – relief se spremeni v podatke, koliko je katera točka – ogromno njih - odmaknjena od tal. Te podatke potem spremenijo v program, ki premika/krmili obdelovalni stroj. Le ta spremeni ravno površino v razgibano površino izredno podobni – enaki – resnični površini. Do zadnje razpoke, zadnje črtice, zadnjega kanalčka, zadnje pikice ...

Kose so potem zlepili in na stene stena – tu strop. Tako so še pobarvali s pravimi – enako pripravljenimi in zmešanimi barvami - kot ta pračlovek. Starost so za organske stvari ugotovili z vsebnostjo ogljika. Neorganskih pa tako, da so zmerili debelino plasti tistega, kar se izloča iz vode – kamna. SIC!

Takoj ko padeš v prostor tema in pokaže se skupina praljudi ob ognju. Rečem si, tega morajo bita pa siti, ker tolikokrat ponavljajo. Nič takega, stvar je bila »hologram«. Še nikoli v življenju nisem videl take realne elektronske slike. Niti v UNIVERSAL Studiu, Los Angeles!

Naš španski vodič se usede in premišljuje, kako lenariti. Vodička skupine, ki se je vrinila pred nami govori Angleško. V trenutku dobi še 2 člana. Ušesa kot zajec, ne, kot *Loxodonta africana* (Afriški slon). Grem v prvo vrsto. Splačalo se je.

Za vsako jamo trdijo, da je nekaj posebnega. Le ta naj bi za like uporabljala tu neravno površino, relief. Naprimer trebuh živali je res izbočen zaradi površine. Obrisi glave živali sledi obrisu izbokline. Risbe so narejene v različnih tehnikah - kot zareza v površino, črno/bele črte in barvaste z reliefi.

Risbe so zadete! Torej živali – teh je največ - so fantastične. Uporabljali so »senčenje« z barvami da naredijo 3D risbo/efekt. Pračlovek!! Dejstvo je, da niso bili tako pametni kot mi. Verjetno za to, ker niso imeli PC-ja. Ampak slikati in risati so znali pa prav tako dobro kot mi. Sam ne znam narisati drugega kot ravno črto ob ravnilu.

Na izhodu še nekaj splošno o takih jamah od daleč in blizu .. itd. Tokrat je angleščina zraven. V Španiji boste lažje našli zlato v naravi, kot angleško razlago! Ja sliko so posnete na skrivaj. Če pa ne pustijo slikat! Zato moraš imeti pa poleg velikega fotota še en manjši. Na žalost jama pride od izraza le z razumljivo razlago!

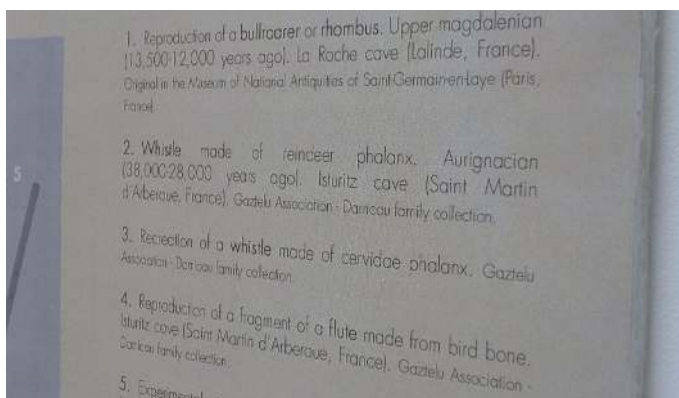
Šen grafični simbol ✓ OPRAVIL v življenju.

Bizoni, ki jih v Evropi ni več.

Originali prvih raziskovalcev, ki so morali slike – za potrebe arhive – prerisati. Lepo se vidijo popolni liki, ki so v resnici zelo redki. Obiski človeka so glavni razlog in posledično zaprtja originalne jame.

Svetla slika z besedilom pravi, da je to piščalka stara 38 000-28 000. Kaj je hudiča z našo??

Navodila, kako »namešati« barve ki jih je uporabljal pračlovek.

Vsa adrenalinska in navdušena zavijeva po lokalnih cesta. Tokrat brez težav. Mislim, da so na tem delu lokalne OK.

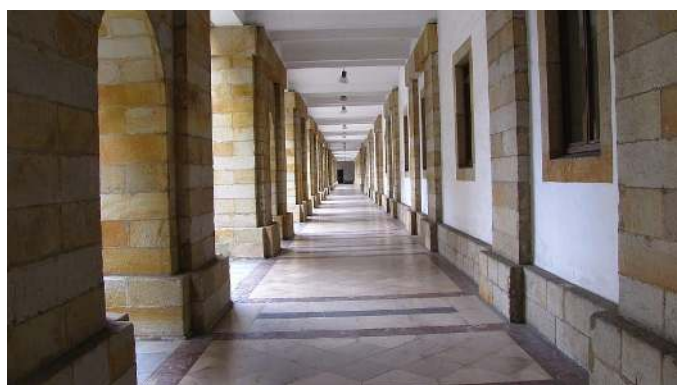
Obiščeva nekaj peščenih plaž, kljub slabemu vremenu. Pot, vožnja, cesta je prekrasna.

Prav lepo je šlo, vse do univerze v Gijon-u. Ta kompleks je ena gora in videti smo jo morali. Ogromna stavba obkroža veliko dvorišče. Ali se mi samo zdi ali pa je malce »naci arhitektura«? Kljub nedelji je bil kafič poln. Tako kjerkoli, kadarkoli v Španiji.

Smo že na parkirnem mestu parka - 43.54728, -5.63607 – brez vode, odtoka, ki pa se nahaja na enem koncu sprehajalne poti ob obali in parka, med peščeno plažo in mestom. Ta del parka je namenjen lastnikom domačih živali. Dvomim pa, da pridejo in navezujejo stike s čim drugim kot s psimi. V bližini javni WC za 0,3€. Ni delal. Drugi konec poti je pri rimskih termah v mestu.

Sprehodiva se po 5km sprehajalni poti, kjer se sprehajajo najnovejše ljubezni, stare ljubezni, večne ljubezni, nepozabne ljubezni, vse vrste ljubezni. Zelo malo žensk, deklet nosi najnoveše petke. Zgleda, da je 5km(10km) preveč. Krepko manjša razdalja zdela tudi naju. Ampak to ugotoviva šele naslednji dan.

Utrujena zaspiva. Relativno mirno. Parkiranje je možno tudi za več dni. Začnemo 3 AD, zjutraj končamo 7 AD.

6.Dan – Gijon – Foz - – 236km

Ker spim kot zajec, sem se prvi zbudil. Čudno je deževalo. Stopim ven in ugotovim, da sem AD – dolg 7,7m – z zadnjim delom zapeljal tako daleč na travo, da sem »povozil« šobo za zalivanje trave. Ne, ne, nobene škode ni bilo.

Je pa bil »črn dan« in bova takoj prešel na Playa de las Catedrales, mimo vsaj 5 prekrasnih ribiškoh vasic in ogromnih peščenih plaž. Obale še vedno zelo divja, vendar ob morju nižja. Velik parking - 43.55286 -7.15650 - in po stopnicah dostop do plaže.

Plaža je dolga 500-600 m in nama je vzela 2 h potovanja – od planiranih 30 min.

Ni bilo mraz, samo oblačno – slabe slike! Voda prijetna kljub temu, da je odprto morje na sever. Soparno. Ljudi, kot na tržnici.

Plaža je geološki fenomen. Morje je v slojasto kamenino izdolblo kanjone, predore, votline, peščene hribčke, skrite zalive dostopne samo preko jezerc, kjer je kristalno čista voda segala preko pasu. Vmes pa peščena plaža širine vsaj 50m. Valovi z vsakim pljuskom ustvarijo drugačno peščeno obalo. Med vračanjem v morje voda izdolbe nove tolmane, nova jezerc, nove prehode. In zakaj Catedrales? Brez znanja španščine veste, da je to nekaj kot katedrala. Visoko, vitko, obokano, lepo

Obvezno obutev za prvi del in manjši prehod po skalah kasneje. Vmes pa prijetna hoja po peščenem obali. Pa nahrbtnik. Težko je slikati, če v drugi roki držiš svoja in od drage obuvala! Če pa jih pustite pri stopnicah vam jih lahko odnese morje!

Obisk samo med oseko – nizko vodo ali vsaj 5 h do plime. Ko je voda najvišja boste lahko opazovali samo z višine 20 m valovanje morja. Plaže ni, je potopljena. Sama sva bila 1 h po oseki in po 2 h smo bili na plaži le še redki. S prostim očesom se je dalo videti, da prihaja morje.

Obvezno kratke hlače. Pa še to bodo mokre, saj se bo v vas prebudil avanturizem, ko boste hodili po plaži.

Jap, to je tukaj – na tej plaži - nekaj popolnoma običajnega! Pe ne zaradi nevarnosti temveč užitka!

Smo že v Foz-u - [43.56306 -7.25790](https://www.google.com/maps/place/43.56306,-7.25790). Nič posebnega. Prva vrsta ima 20 mest. Spredaj je samo travniček za lastnike psov in potem naprej zaliv kjer pravkar prihaja vrhunec plime. Čisto ob robi plavojao vaj ,0,8 m velike ribe. Sploh ne trznejo na kruh. Mirno, brezplačno, voda in odtok.

7.Dan - Foz - Las Médulas – 233km

Zjutraj še voda in odtok. Če je zastonj, sem potem toliko bolj brez skrbi. Z današnjim dnem zapuščava obalo in greva v notranjost.

Nikakor ne moreva iz vasi. Nikjer ne najdeva kruha. Vsi začnejo delati od 9-h naprej. Izgleda, da naju izkušnje niso nič naučile in usekava kar po navadni cesti. Ta teritorij, tudi na Portugalskem, ima značilne kašče, v katerih so zunaj shranjevali žito. Ustaviva se v neki vasici da obiščeva lokalno trgovinico. Vsi so kupovali podganji strup! Pogledam malo ponudbo: bogu za hrptom rakovi repki, oluščeni, so pol ceneje kot pri nas 10€/kg, imeli so vsaj 10 vrst sira. Takega v hlebcih, tudi črnega (?) in kozjega! Ribjih konzerv in enih školjk(?) na tone, mesa kapesant – Jakobove poklopače (?). Zanimivo, zelo zanimivo.

Pot je izgledala kot vožnja nekje tam zadaj, ob robu, v divjini.. In potem BAM! Med tistimi zapuščenimi hišami moderna zgradba. Ni vam treba biti strokovnjak, da ugotovite: pršutarna. Moje znanje španščine napis razume kot prost vstop z brezplačno degustacijo. Stopiva notri in tam pršuti kot se spodobi za pršutarno. Vsi z manjšim dežničkom na spodnjem delu, za lovljenje kaplajoče maščobe. En pršut je imel na koncu – kjer je privezan na tram - še kožo z dlakami in parklje.

Našim ta mladim z izletov prinašam suhomesnate dobrote. Imajo jih raje kot nekoč majice in kape. So pač zrastle. Želel sem kakšen eksotični pršut In ostalo je samo pri temu. Nismo in nismo uspeli navezati kontakta. Sam sem v razlago vključil, roke, noge, glasove živali in ni in ni šlo. Na pomoč so klicali še nekam notri. Nič ni zaleгло. Brez španščine pač ne gre, še posebej v takih krajih. Nič, gremo pa naprej, jaz z dolgim nosom, oni vsi veseli, da so se naju – da so se me(!) - znebili.

Glede pršuta. Za mene je njihov perfekten. Toliko ga v tako kratkem času, nisem pojedel še nikoli. Bilo je tudi 2x na dan. Jedel sem samo tistega, ki se ga da dobiti – pakiranega za en obrok – v trgovinah. Torej, je mnogo bolj sočen, mehak, z lahkoto ga pregriznem – ni ga bili treba trgati ali rezati na koščke ali požirati cel kos, nič se ni zatikal med zobe in kar je najpomembnejše, ni bil slan!. Če ga primerjamo z našim pršutom, ni bil nič slan. Ni čudno, da k našemu paše močno vino.

Padle so še češnje, nula napram našim briškim, ki sem jih jedel po vrnitvi domov. Vozila sva se po navadni cesti skozi kraje, kjer se je čas ustavil, saj celoten promet hiti po AC. Stare zapuščene vasi.

Zelo hitro prispeva na cilj - Las Medulas - 42.46164 -6.76629 - parkirni prostor pred največjim Rimljanskim rudnikom zlata na svetu! Brezplačno, brez vode, brez odtoka. Lahko več dni

Najprej rižota z govejim mesom in ker je še dovolj časa, ogled rudnika. Ja na poti ni bilo pač nič za videti.

Nekaj suhoparnega, kar naj bi v vas vzbudilo interes:

Rudnik, ki je sedaj pod okriljem UNESCO-a, je bil v svojem času največji Rimljanski rudnik zlata na svetu. Zlato je bilo prineseno v zgodovini z rekami s severa – iz teritorija današnjega morja.

V njem niso delali sužnji. Rudnik je deloval samo v času Rima. Za zaščito so Rimljani v okolici 50 do 100 km postavili vojaške tabore za zavarovanje rudnika. Zlata je bilo malo, zelo malo, od 20 do 100mg Au/m³. Da so prišli do tega sloja, so morali kopati 100m globoko. Čisto mučenje.

Samo za predstavo, na hitro, enostavno, z enostavnimi številkami!

1m³ takega šodra je težak cca 1,5T. Torej je v eni toni bilo cca 50 mg zlata. Danes gre do kopat zlato industrijsko – na kilo/tone, z bagrom – če je v toni šodra cca 1500mg zlata, 30x več! Na roke so ga nakopali med 5000 in 6000kg! Imamo predstavo o izkopavanju po sistemu rudnika. Tu, je bil to prvi del.

V izkopane jaške so nato preko 700km dolgega razvejanega sistema kanalov napeljali vodo, ki je zrušila celotne gore. In izpiranje se je začelo. Ti predori in slepi tuneli dan danes »visijo« nekje v steni.

Pot vodi skozi vasico z lepimi obnovljenimi kmečkimi hišami. Še gostilna se najde. Seveda odprta 2h sredi dneva in potem šele po 18:00 uri.

Tu raste kostanji. Domači. V glavnem so debla votla, vendar izrednih dimenzij - premera. Dva ga komaj objameta, visoki pa cca 2-4 m. V njega se brez problemov skoplje odrasel človek. Preverjeno. Stena debela je debela cca 4 cm, vendar je drevo kljub temu še živo.

Imate kaj hoditi 3 h in kaj videti. Če greste s kolesi pazor. Na mnogih mestih pot vodi po izsušenem koritu vodovodnega sistema, izklesanega v živo skalo ☺!

Z ostalimi obiskovalci prevedrmo v eni izmed jam z zlatom ☺. Namesto dežnih kapel nas zasipava pesek – zlato - s stropa jame.

Ko se vse pomiri na nebu odhajajoči temni temnimi oblaki z zato rdečimi stenami.

Vendar se ni vse tako lepo končalo kot na sliki. Neurje se je vrnilo in ponovno sva doživela cvrčanje, ko udarijo strele, ne grmenje. Sekalo je celo noč. Lilo je tako, da nisi slišal dežja, temveč slap vode po AD. Vedel sem, da bodo drugi dan ceste uničene, neprevozne, da nas bodo reševali.

8.Dan - Las Médulas - Santa Clara – 254km

Zjutraj se zbudiva brez reševalcev. Prav vesel sem bil, da sem se zmotil. Ko se peljeva je po cestah ogromno sledov hudourniških potokov. Pravijo, da denar leži na cesti. Tu leži zlato! Videti je, da so reke narasle, saj je voda hitra in blatna.

Do naslednje zanimivosti je kar 2 dni počasne vožnje in sva šla na cruse. Pobirala sva pač, kar se je našlo.

Ponferrada: prekrasen park z gozdom enometrskih vrtnicami - [42.55665](tel:42.55665) - [6.60725](tel:6.60725)

Castrillo de Los Polvazares: prekrasna rdeča vasica, središče odpora proti francoski okupaciji - [42.46308](tel:42.46308) - [6.12582](tel:6.12582) (brez vode, možno brezplačno spanje)

Astorge: center romarjev v Compostelo s prelepo katedralo – brezplačno spanje z brezplačno vodo možno pri areni [42.45084 -6.06488](tel:42.45084-6.06488)

Puente de Orbigo: mesteca z veliko sredneveško prireditvijo, če imate srečo in mostom - [42.46423 - 5.87980](tel:42.46423-5.87980)

Spanje pri samostanu, brezplačno, voda odtok, mirno. Samo za izbrance, saj so samo tri mesta za 3 AD. [42.33808 -4.60824](tel:42.33808-4.60824)

9.Dan - Santa Clara - Arguedes – 309 km

Celotna pot je močno romarsko obarvana. Ob cesti so naredili poti za romarje in pri vsakem prečkanju poti postavili veliko opozorilo. Romarje srečujeva čez cel dan, v soncu, dežju.

Adrenalin se zopet pojavi na cilju. Namreč še vedno videvava divje vode v koritih. Le ta so drugače močno obraščena z rastlinjem. Voda je v namakalnih sistemih.

Na cilju že vidiva parkirane AD - 42.17281 -1.59130 - in tudi GARMIN kaže v isto smer. Vendar je potrebno prečkati betonsko strugo, v katerem pa živahno – hitro - teče blaten potok izpod gora. Cca 2 cm!! globine.

Se bova sploh lahko vrnila? Bo voda, zaradi neurja, narasla tako visoko, da bo ogrozila najino spanje? Ne bova potem na YOUTUBE-ti v kakšni predstavitvi tistih, ki jih je odplaknil deroč potok, medtem ko so spali?

Preplašeni in »presrano« zapeljem preko potoka. In na sredi postanem ovira. Po tem betonskem koritu in potoku iz vasi pripelje(!) avto. Obzirno se ustavi in mo omogoči izvedbo mojega cincanja do konca. Potoček teče skozi vas in je dejansko cesta za stanovalce, ki imajo izhod iz hiše direktno v potok/korito!

Kasneje, med sprehodom, le nekako stopim v kontakt z enim, ki spravlja avto iz tega potoka v garažo rekoč: Rio Grandeeee! Nasmeje se do ušes. Še danes se mi stvar sploh ne zdi smešna. Pa tudi spanje ni bilo ne vem kakšno.

Prostor za AD je pri urejenem ogledu zapuščenih prebivališč modernega človeka, ki jih je skopal/izdolbel v to mivko, ki tu doseže 30m višine. Ogled je možen samo v dva stanovanja, saj so ostale nevarna – lahko se zrušijo. Taka pa so še posebej zanimiva. Pa še najvišje morajo biti. Tista s štedilniki, shrambo, vijoličasto pobarvanimi stenami, prekrasnim razgledom na sedanjo vas so preveč lahko dostopna ☺. Ob vrnitvi iz vasi vode v strugi skorajda nič več.

10.Dan – Arguedes - Tamarite de Litera - 271 km

Tu sva dobila najboljši kruh na najinem potovanju. Drugače pa odprejo že ob 6:30. Da tako zgodaj! Vreme se iz sekundo v sekundo izboljšuje. Plan je bil, glede na dosedanje izkušnje: pa z marelo, če ne gre drugače! Mimo farm goved, ki so imela največje rogove, kar sva jih do sedaj videla, greva k današnjemu cilju.

Danes je na "tapeti" nacionalni park Bardenas Reales - [42.17918 -1.53268](#). Pravijo tudi badlands. 42 000 hektarov - bog ve koliko je to km² - mavrične lepote. V mehke usedline sta - in še - voda in veter oblikujeta prekrasne oblike, osamelce, kanjone sestavljene iz več barvnih slojev zemlje.

V info centru na WC prehitimo Nemce, glasne kot Italjane. Imajo svojega vodiča in njihov avtobus takoj zavijeje k glavni zanimivosti parka in tako v 30 min končajo obisk. Tako pred nama na cesti nikogar. In za nama tudi ne.

Midva izbereva daljšo pot cca 30km. Asfaltna pot naju pripelje do vhodnih vrat vojaškega oporišča/vadbišča na katerem vojaška letala trenirajo streljanje na cilje na zemlji. S prostim očesom lahko vidiš "tarče" z daljnogledom pa tudi uspešnost treninga. Da, tudi z živo municijo!. In naprej po poti/stezi/cesti.

Seveda takoj oooh in aaahhhh od lepot. Naprej pa s hitrostjo pešcev. Ne prvič in ne zadnjič na tem potovanju.

Pot okoli je makadamska vendar vseeno omogoča hitrost vsaj 50km/h. Sic. Le kdo se tu vozi tako hitro? Ni veliko vozil. Vožnja pa izredno zahtevna. Res na vsakem metru kaj novega: polja pšenice, osamljene kmetije, gorovje sestavljeno iz mavričnih barv, grički, preoblikovanji z dežjem, kanjoni. Fenomenalno!

Vsa v občudovanju le prispeva do glavne znamenitosti Castell De Tierra. Stolp, ki za enkrat še kljubuje vremenu.

Na vrhu je kot klobuk trša kamneina, ki onemogoča vremenski eroziji, da bi naredilo svoje.

Nenadoma priletijo tri letala in vsako nekajkrat ponovi prelet področja. Ni bilo slišati hrupa streljanja orožja. Verjetno so samo elektronsko trenirali. Vseeno pa so s svojim hrupom preleta pritegnili pozornost.

Malce dlje nama kozje(kurje?) stopnice omogočijo, da se v pasji vročini povzpneva na en izmed "gora". Mir, samota, tišine in fantastični pogledi. Midva sva park odpikala v 4,5 h, po turistični cesti, ki jo nekateri prevozijo 2x vsakič v drugo smer.

V parku je nešteto je poti, za peš, konji, terenci, ki vas pripeljejo do skritih kotičkov. In omogočijo, da se izgubite. Pa tudi ob grdem vremenu - deževju - ni varno hoditi naokoli.

Vsaj še eno uro se voziva ob parku.

Prenočitev sva najprej našla ob kanti za smeti, mehanični delavnici in stanovanjskem naselju. Vse skupaj na enem mestu.

Ker nama ne gre tako slabo, se premakneva iz dežja pod kap - 41.86352 -0.42759. Velik parking ob bazenu/telovadnici, ki pa je zvečer služil za vajo bobnarske ekipe.

Seveda sva bila edina. Brezplačno, voda in odtok. Trgovine in kraj sata malce od rok.

11.Dan –Tamarite de Litera – Montserrat – 231 km

Zjutraj ob kavici opaziva policiste. V Španiji sva jih srečala ogromno, nikoli naju niso ustavili.

Že dva dni se voziva po pokrajini njiv. Vse je obdelano, namakanje tako intenzivno, da so vse reke prazne ali pa le potoček, ki da vedeti o Rio Grane.

Lokalci nama svetuje pekarno, privatno, češ tam je kruh boljši. Moderna, lepo opremljena. Pred nama starejša gospa – vsaj 70 let - vzame kar 6 »francoskih«. Ja midva bi isto in to 2x. Ja, veste tale kruh je pa brez soli! Kaj? Brez soli! No potem mi dajte pa tistega. Ja tudi tale in tale in tale so brez soli. Zakaj? In z roko po zraku nariše žensko figuro. (A zato je tista mamca kupila toliko takega kruha). Vzamem normalnega, slanega. Mislim, da so imeli samo enega. ☺.

Zaželiva si malce kulture in zavijeva v nekaj mest. Nič. Tu na severu nisva našla nič romantičnega, španskega. Ali ni ali ne najdeva. Škoda.

Čisto nič nisva našla vse do Igualde, kjer zagledava v daljavi veličastne gore. Moja jih občoduje, ne vedoč da greva prav tja.. Pod njimi zavijeva na cesto, panoramsko cesto. Zaigram jeznega šoferja, ki ga je GARMIN zavedel. Panoramsko-prepadna cesta, bi dejal. Cesta je »vklesena« v steno, z mrežno ograjo na strani gore, ki varuje pred padajočim kamenjem.

Ne cesta, ovinki naju pripeljemo na vrh. Parking je ogromen in zaseden. Nič, greva pa nazaj. Parking je plačljiv in gospa mi prinese grozno novico. 14 min, ko sva gor iskala parking, naju stane 21€. AD parkiram sredi ceste, pri avtomatu in stopim v akcijo. Nič ne pomaga 21€. Raz... pritiskam na knof za pomoč. Vam bom že dal – si rečem. Na drugi strani miren pomirjajoč moški pravi. 30 min zastonj, pridite k zapornici.

Prideva, jaz naježen. Lepo razloži, da nama ni treba nič plačat – manj kot 30 min.. Lepo! Razumemo se? Pa pograbim priložnost. Ja, pravi, naj pridem nazaj po 19:00, kjer bom potem 100% našel parking, prespal gori in potem za 24 ur plačal 6,5€. ☺ ☺ Še dan danes me je malce sram, kakšen sem bil na začetku. Fantje ampak bilo je govora o 21€ za 14 min. Upam da razumete.

Vsa vesela najdeva brezplačen parking, 1,5 min od samega centra vasice. Na istem parkirišču se par odpravlja na prosto plezanje v steno. Tik nad parkirnim mestom. Pojeva pred sprehodom. Vasica nič posebnega. Ulice ozke ko hudič, z garažnimi vrati, pritličja imajo vsaj 4m visoka vhodna vrata!

Torej gor se da priti z avtom - plačilo parkinga, z vlakom ali gondolo. Tisti najbolj škrti gredo gor peš! Na prkingu vlakca je nekaj avtodomov. Pravkar se je z vrha vrnil vlak in beseda da besedo. Ja gremo v Barcelono – 50km daleč. Tu ni možno spati, gori naj bi bilo pa drago – pravijo. Sem tiho, saj imajo mogoče prav.

Po sedmi sva gor. Prostora, da bi lahko cirkuški šotor postavil. Kar 2x zamenjava mesto parkiranja in se končno le ustaviva na robu previsa - 41.59668 -1.83856. Pod drevesi. Da bo jutri AD v senci. Sva edini AD, ostalih avtov je za lekarniško tehcnico. Ali sva se zmotila? Bo res vse v redu? Pred spanjem si ogledava veličasten razgled lučk mesta pod goro.

Preden zaspiva se nama skozi strešno okno pokažejo zvezde in tole.

12. Dan –Montserrat – Sant Joan de Les Abadesses -171 km

Zbudim se prvi. In tudi prvi zagledam.

Montserrat je veličasten kompleks samostana, cerkev in ne vem kaj še, katalonska sveta gora. Že več kot 800 let.. Vse skupaj pa leži med skalami. Če prisluhnete pravi čas, lahko slišite katalonske »dunajske dečke«.

Danes tu gori laufa samo turizem. In to z veliko začetnico. Vendar je to le obstranska delo menihov. V glavnem so usmerjajo k izobraževanju revnih, talentiranih otrok.

Zgodaj zjutraj so aktivni samo delavci, ki pripravljajo vse na prihod turistov. OK obiskovalcev iz celega sveta.

Na pločniku mizica, aktivnosti, voda, sendviči. Cilj skupine, ki je celo noč hodila in si za cilj izbrala to sveto mesto. Sedaj grejo še naprej. Ventilator prinaša vonj po svežih kifelčkih. Mir, sonce, hladno. Raje se vrnem. Pozajtrkujeva in se odpraviva na sprehod do samostana.

Prd vstopom v cerkev, uslužbenc vestno polni ogromne mrežaste zabojnike z svečami. Prižigajo jih v ozki uličici med cerkvijo in goro.

V cerkvi ob desni strani opaziva, da se odvija »promet«. Enosmeren.

Ker jih je toliko, mora že nekaj biti. Pred nama planinci, za nama opremljeni pohodniki. Naj grejo naprej. Pot vodi skozi sobane, sobe, sobice, hodnike, stopnišča, prehode, vedno ožje, vedno bolj zavito, vedno bolj strmo.

Tam, kjer je bilo najbolj zavito in najožje je v steni kip Montserratska device Črne madone(?) Tako kot takrat, ko so je pred 800 leti skrili pred roparskimi Arabci. Zanimivo, kako pogosto se pojavlja Črna Marija. In to povsod po svetu.

Pot sva nadaljevala naprej in na njej doživela: pravo pravcato masažno enoto medicinske fakultete, ki je pomoč nudila romarjem, najbolj strmo pot, kar sva jo kdaj prehodila, tekače, ki so v nasprotni smeri (!) tekli – nekatere sva srečala 2x, starejšega živahnega gospoda, ki je pobiral smeti ob poti, palnince z 20l nahrbtniki, ki so pot nadaljevali v brezpotju, nedelujočo gondolo zaradi štrajka železničarjev zapuščani del samostana, ki je pod previsno skalo imel sobe za menihe. Na kar nekaj mestih je videti streho zgradbe. Cerkvene?

Ves čas pa pogled v dolino. Gora sama je nek zbit savski prod. Torej kamni, lepih ovalnih oblik, med seboj stisnjeni v celoto.

Pri vračanju je na ploščadi samostana prava gužva. Tujcev, po govorici in izgledu kolikor hočeš. Predvsem domači izdelki in hrana. Prava sobotna Ljubljanska tržnica. Stojnice, prodaja, trgovina, poizkušanje lokalnih pridelkov, zvedavi turisti. Bog ve, če Japončki kaj kupijo? Za Ruse veva, da. Katastrofa v primerjavi z mirnim, tihim jutrom.

Med jemanjem sape pri AD pristopi mladenič in vpraša, če zapuščava mesto. Da, vendar čez 10 min. Je čakal, kajti parking je ob 14:00 vreden zlata. Pa še dva so dobili z najinim odhodom. Kot sem rekel, je bila tokratna dimenzija 7,7m.

Kako bo s plačilom, me je stiskalo. Tako, kot so obljubil. 6,5€! Eden izmed najboljših biznisov na tem potovanju.

Po približno 30 minutah vožnje, začneva prihajat k sebi. Okolica postaja zelena, drevesa, travniki, hribčki. Zadnje tri dni je bila puščobna ravna pokrajina. Da zanimivo, ampak tole je čisto nekaj drugega.

Past za turiste. Če še tako paziš, nič ne pomaga. Vas se imenuje Rupit in naj bi imela umetniško dušico, kot naša Škofja loka. Vasica leži na strmih skalah visoko nad potokom.

Na parkirnem prostoru takoj dobimo ponudbo za 6€/noč. Hvala, po ogledu gremo naprej. Most nekaj prenavljajo in tako je dostop možen samo preko jezua na dnu korita. Romantično, izzivalno. Vas je vsa v kamnu, celo ulice so naravni kamen. S tem ne mislim na položenga, temveč na naravno skalo. Lepo urejeno. To je pa tudi vse. Nekaj je manjkalo.

Mimo rimske tlakovane poti, ugaslih vulkanov, po lepi poti preko hribov in gričkov prideva do današnega spanja - 42.23552 2.28424. Ob 5 vodnjakih. Voda mora biti nekaj posebnega, saj so mnogi vodico natankali v kanglice.

Dovoz za tiste z AD do 6m ali tiste ta neumne. Res slalom na makadam. Dvakrat ga premekneva, dokler je še kaj prostora. Drug dan bom pri izvozu tenko piskal. In nisem spal slabo samo zaradi tega. Brezplačno, voda in odtok. V neposredni bližini star rimski most. Večerni sprehod po mestu prikaže množico pribežnikov iz afrike, azijske.

13. Dan –Montserrat – Le Barcarès (F)-161 km

Ponoči zopet orkansko neurje. Sekalo, lilo, treslo, pihalo. Zanimivo je bilo, da sem sedel na postelji in v temi »gledal z ušesi«. Videlo se ni nič, slišalo pa ogromno. In gledaš/poslušas kako pada po AD, kam je usekalo, kakšna je škoda, se bo kaj videlo, adijo varščina. In vsake toliko časa ali bom sploh prišel ven. Prebudili smo se v sončno jutro. Le kakšno lahko po takem neurju!

Poročilo: Sosednji AD se je zakopal v blatu, okoli najinega AD je neurje spralo vso zemljo pod najin AD, odtekajoča voda z AD je naredila luknje v tla – kot da bi bil strešni odtok. AD je bil blaten od skakajočih dežnih kapelj do pasu visoko.

In kot da ni še vsega konec, sva se morala izvleči iz te luknje. Začuda iz prve, BP:

Cesta se je že po 30 km začela dvigovati in tako sva lepo potovala po prelazih. Sama, brez kolesarjev ali motoristov ali traktoristov. Lepo sončno vreme, pogled na visoke hribe, navadne in turistične vasice/naselja in vsi prelazi odprti, brez snega.

Nekje tam zgoraj prečkava mejo in sva v Franciji. Nekako nama je prirasla k srcu kot avtodomarja. Da se sporazumeti, AD infrastruktura, na sploh takoj postaneva boljše volje.

Še zadnji šok letošnjega potovanja. Še preden je GARMIN dal vedeti kje je cilj, so se začeli pojavljati AD, parkirani ob cesti. Potem tisti ostri ovinek po kozji stezi navzgor v strahu, da ne pride pešec nasproti, ker zan srečanje biti na tesno. Vedno več AD. Malce sem se spomnil, kako to zgleda. Pot je namreč slepa ulica in na koncu zanka ima polkoržno obračanje. In na sredi 6 AD.

Zapeljem nazaj na parking »pred festivalno«. Videl sem ga že prej, pa sem želel iti čisto spredaj. Rabiva kar nekaj časa, da prideva k sebi. Pod parkingom urejajo mesto za AD. Še letos bo možno prenočiti.

A ja, a kje sva midva? Les Gorges de la Fou, - 10€ - po zagotovilih iz prospekta, najožji kanjonu na svetu. Vsak svoje hvali.

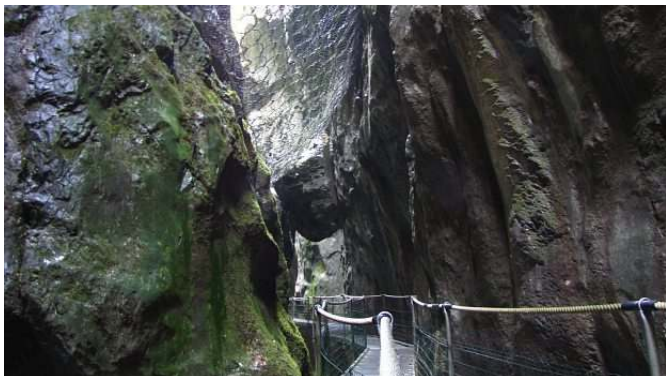
Ampak tele niso nič pretiraval. 1700m po zraku (podestu) speljana pot. Niti enkrat ne stopiš na tla. Celotno pot varovalna mreža nad glavo, ki se je nebi sramoval tudi DARS ob avtocestah.

Potok je 2 do 10 m pod podestom, zgoraj – tudi ob sončnem vremenu – pa kot dež. V toplem vremenu to ni problem. Obisk 15 junija 2015. Temperatura visoka in soparna. Jakna nepotrebna.

Stene so gladke in izgledajo tako kot soška korita. Le da je tu voda 10m nižje. In še visoko navzgor po steni se vidijo oblike, ki jih je izdolbla voda.

Če dovolj dolgo gledaš vidiš, kako rastejo kapniki in ožijo prehod skozi kanjon. Le ta je na mnogih mestih ožji, kot je od komolca do komolca skrčenih rok! Da tudi bočno moraš iti. Cca 2,5 h poti je. 2 tja, 0,5 nazaj. Ja tja je vse na novo in stojiš, občuduješ in se čudiš. 2x sta na poti, tik nad glavo zagozdeni ogromni skali. Zadnja se je odlomila cca 1960 leta.

Proti koncu srečava skupino starejših. 5 min je trajalo, da smo mimo prišli. To so tisti, z AD-ji, z vodičem, ki so zasedli vse parkinge. Sami upokojenci. Nič, Francozi se majo super. Pa za PZA-je so tudi poskrbeli.

Na koncu posediva. Kanjon se odpre in postane tako svetlo, kot toplo. Pot ni enostavna. Na 3 mestih telefon za klic na pomoč – direktna linija. Celo pot na obeh straneh konopljin(!) vrv. Mislim, da ni brez veze ali zaradi lepšega.

Nekje v koritu, med skalo zagozdena, leži rdeča čelada in nazorno kaže, kako je plastika večna. Namreč o lastniku ni ne duha ne sluha!

Na koncu čelado, ki je **OBVEZEN** – in potreben - del opreme, vrževa v ogromen sod, kjer jih uslužbenci operejo in nato še sperejo pod tekočo vodo. Seveda lahko zbiraš, katero barvo čelade boš imel.

Nič več nisva rabila do Le Barcarès. Brezplačnega prenočišča ni bilo daleč na okoli. Dovolijo nam spanje na parkingu trgovine - [42.79050 3.03465](tel:42.790503.03465)

14. Dan –Le Barcarès (F)- Saintes-Maries de la Mer - 270 km

Privoščila sva si ponovitev poti iz lanskega leta.

Zapuščene soline tokrat kot park s prekrasno sprehajalno potjo

Vedno privlačne zapornice Bezires

Pravi pravcato PZA z pravimi pralno sušilnimi stroji.(Francija, he, he)

Spanje po 19:00 brezplačno do 8:00. Ni vode , je pa izpust. [43.45432 4.43826](#)

14. Dan –Saintes-Maries de la Mer- IT 861 270 km

Same avtoceste. In neumnost 800km/dan. Bil sem na smrt utrujen. Oba. In jutri sva bila doma

Rezime:

Daleč, daleč. Nikakor z 14 dni. Le boljše planiranje bi omogočilo krepko več videti.

Severna obala. Najbolje po hitri cesti in potem skočite do kraja/vasice ob morju, ki vas zanima. V pot in čas bi z lahkoto vključila Compostelo in več obalnih morskih vasic. Velik vpliv vremena.

Po celini isto. Kraje na severu Španije je možno hitro preleteti po hitri cesti – za velike razdalje. Ni jih veliko. Majhnih vasic z dušo nisva našla.

Tu na severu ni veliko mest z večjimi trgovinami. Vse se zjutraj odpre zelo pozno. Ven nisva hodila jesti, razen na poti prve dva dni in zadnji dan.

Čas: 14 dni 3.6 do 18.6.

Km: 5583

Poraba: 11.2l/100km

Cena goriva: 774€

Cena AC: 315€ (tja cca 200, nazaj cca 115€

Najem AD:87€/dan + 100€ čiščenje (?)

Spanje: 6,5€

Razno: 506€

Vreme: prve dni ob obali dež, oblačno, notranjost jasna in topla.

Bi priporočil pot?: Samo tistim, ki imajo čas.

Splošna ocena: 2-3